

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. A. M. S.**, narozený X
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková
1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort**
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2026, č. j. KRPU-9920-24/ČJ-2026-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13. 1. 2026, č. j. KRPU-9920-24/ČJ-2026-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), a podle ustanovení § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil možnost realizace účelu zajištění žalobce. Žalobce byl totiž zajištěn z toho důvodu, že po biometrické kontrole žalovaný zjistil v databázi EURODAC, že žalobce dne 5. 5. 2023 podal žádost o mezinárodní ochranu v Německu. K tomu žalobce uvedl, že dne 6. 1. 2026 byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a dne 12. 1. 2026 se vydal do Německa. Po překročení hranice byl žalobce kontrolován německou pohraniční policií, která mu odepřela vstup na území Spolkové republiky Německo. Následně byl předán do České republiky a zajištěn. Žalobce trval na tom, že právě akt odepření vstupu do Spolkové republiky Německo vytváří důvodnou pochybnost, že bude možné účel zajištění realizovat. Žalobce trval na to, že pokud by se německý stát cítil oprávněný převzít žalobce dle pravidel dublinkého nařízení, nevrátily by jej německé imigrační orgány do České republiky. Touto skutečností se však dle žalobce žalovaný vůbec nezabýval. V tomto směru odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, a ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.
3. Dále žalobce namítal, že v jeho případě neexistuje vážné nebezpečí útěku. V tomto směru poukázal na čl. 28 odst. 1 dublinkého nařízení, kde je uvedeno, členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. Žalobce trval na tom, že nemá naprosto žádnou motivaci se řízení podle dublinkého nařízení vyhýbat. Do Německa sám mířil, byl mu však znemožněn vstup na jeho území. Dle žalobce je v jeho zájmu vycestovat do země, v níž měl v minulosti podanou azylovou žádost. Žalobce poukazoval na skutečnost, že s předáním do Německa souhlasí, ale není dán důvod pro jeho zajištění. Trval na tom, že jeho předchozí trestní odsouzení a snaha o vycestování do Německa neodůvodňují naplnění podmínek „závažného nebezpečí útěku“. V tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2025, č. j. 55 A 7/2025-23. Žalobce trval na tom, že žalovaný neposoudil individuální sled událostí a prokazatelné jednání žalobce, který se snažil účel dublinkého řízení splnit sám. Zásah do jeho osobní svobody tedy žalobce považuje za zcela neadekvátní prostředek k zajištění součinnosti žalobce, neboť z jeho chování je patrné, že o realizaci účelu předání sám stojí.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení a pobytovou historii žalobce. Z obsahu správního spisu dle žalovaného vyplývá, že měl postaveno na jisto, že žalobce podal dne 5. 5. 2023 v Spolkové republice Německo žádost o azyl. O zamítnutí této žádosti se žalobce dozvěděl dne 12. 1. 2026, kdy se pokusil vycestovat do Německa. Žalovaný s poukazem na čl. 18 odst. 1 písm. d) a čl. 24 odst. 4 dublinkého nařízení trval na tom, že není podstatné, zda je neoprávněně pobývajícím cizinec v pozici žadatele o azyl, či již byla jeho žádost pravomocně zamítnuta. Žalovaný rovněž považuje za nerozhodné pro postup dle dublinkého nařízení, že orgány Spolkové republiky Německo odepřeli žalobci vstup na své území. Žalovaný trval na tom, že pokud cizinec v mezidobí neopustil území EU, což se

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

v daném případě nestalo, stále je možné na základě dublinského nařízení předat žalobce do členského státu EU ve kterém podal svou původní žádost o azyl.

5. Žalovaný rovněž trval na tom, že v případě žalobce byla naplněna kritéria existence vážného nebezpečí útěku, kdy žalobce naplnil hned několik podmínek tohoto kritéria. Žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně a má být vydán na základě shody v evidenci EURODAC. Žalobce vědomě nesetřval do konečného posouzení jeho žádosti ve státě, kde požádal o azyl. Žalovaný trval na tom, že nemohl spoléhat na tvrzení žalobce, že se hodlá vrátit do spolkové republiky Německo, a že do doby rozhodnutí o přemístění setrvá na území České republiky, neboť na území České republiky přišel o veškeré zázemí pro svou drogovou minulost, nemá finance, ani nikoho, u koho by mohl zůstat. Žalobce nemá cestovní doklad ani oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo samostatně cestovat. Řízení o azylové žádosti žalobce bylo ukončeno a bylo mu vydáno návratové rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že z dosavadního přístupu žalobce k zákonům a pravidlům je zřejmé, že by rozhodnutí o přemístění nerespektoval. Žalovaný rovněž uvedl, že hodnotil přiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a došel k závěru, že se jedná o dospělého muže, který sice má na území České republiky syna, ale s tímto synem je pouze v telefonickém kontaktu a naposledy jej viděl před nástupem trestu odnětí svobody v roce 2023. Ani po propuštění dne 6. 1. 2026 jej do svého zajištění nenavštívil.
6. Žalovaný dále konstatoval, že s ohledem na okolnosti případu a výpověď žalobce nepřicházela v úvahu možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování.
7. Žalovaný trval na tom, že byl nucen přistoupit k zajištění žalobce, a to i přesto, že uvedl, že se hodlá do Spolkové republiky Německo vrátit, neboť existence záznamu v SIS ukazuje objektivní riziko, že by se žalobce mohl vyhýbat předání do odpovědného státu, neboť již nemá žádnou legální možnost pobytu v EU.
8. Žalobce uvedl, že došlo i k řádnému posouzení azylového systému Spolkové republiky Německo. Ze získaných zpráv ani z výpovědi žalobce nevyplynuly žádné okolnosti, které by bránily v předání žalobce do země příslušné k rozhodnutí o tam podané žádosti o azyl.
9. Žalovaný dospěl k závěru, že byly splněny veškeré zákonné podmínky pro rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání dle dublinského nařízení. Zajištění žalobce zabránilo pokračování nelegálního pobytu žalobce na území české republiky a dalších členských států EU.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhoval nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce do České republiky prvně přicestoval 15. 5. 2010 na vízum za účelem zaměstnání u security firmy. V roce 2014 nebo 2015 získal trvalý pobyt. Provozoval obchod s oblečením asi tři roky. Následně nastoupil do vězení k výkonu trestu. Jeho povolení k pobytu bylo zrušeno. Ve vězení byl 5 let. Pak odešel do Německa si na 4 měsíce. Tam požádal o mezinárodní ochranu a pobýval v azylovém táboře. Pak přicestoval zase do české republiky a byl ve vězení 2 roky a 4 měsíce až do 6. 1. 2026. Dne 12. 1. 2026 mu přišlo rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti azyl v Německu. Žalobce trval na tom, že o tom, že je veden v SIS jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností od 9. 8. 2023 do 9. 8. 2026, nevěděl. Mezi propuštěním z vězení dne 6. 1. 2026 a pokusem vycestovat do Německa dne 12. 1. 2026 byl v Praze na ubytovně. Svého syna se nepokusil navštívit.
13. Dne 12. 1. 2026 byl žalobce kontrolován hlídkou Německé policie ve vlaku jedoucím z České republiky do Německa. Žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu. Následně byl předán orgánům policie do České republiky a byl zajištěn.
14. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
15. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
16. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
17. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

18. Podle § 123b odst. 1 zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
19. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil účelnost zajištění s tím, že existuje závažná pochybnost, že bude možné realizovat účel zajištění. V tomto směru žalobce poukazoval zejména na skutečnost, že policejní orgány Spolkové republiky Německa mu odepřely možnost vstupu na území státu, kam by měl být dle dublinského nařízení vydán. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že žalovaný výslovně nijak nezhodnotil, zda skutečnost, že německé orgány neumožnily žalobci vstup na území Spolkové republiky Německo, mohla mít vliv na možnost realizace předání dle dublinského nařízení.
20. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů ...“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po správním orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé jednotlivé skutečnosti; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
21. Je pravdou, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně nerozvedl, že skutečnost, že německé orgány neumožnily žalobci vstup na území Spolkové republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Německo, není na překážku jeho následnému vydání dle dublinského nařízení, ale dle soudu tato skutečnost alespoň konkludentně vyplývá z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění rekapituloval, že žalobce se pokusil vycestovat do Spolkové republiky Německo, a že tamní orgány mu neumožnily vstup a navrátily jej do České republiky. Následně v rámci hodnocení reálnosti realizace předání žalobce dle dublinského nařízení žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí mimo jiné konstatoval: *„Rovněž také na základě všech uvedených okolností došel správní orgán k závěru, že předání účastníka řízení podle Dublinského nařízení je reálné, neboť správnímu orgánu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání účastníka řízení do Německa uskutečněno.“* Z uvedeného soud dovozuje, že s ohledem na skutečnost, že postup německé policie ve vztahu k žalobci byl v odůvodnění zrekapitulován, lze z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně dovodit, že uvedenou skutečnost žalovaný nepovažoval za možnou překážku realizace předání žalobce dle dublinského nařízení do Spolkové republiky Německo. V tomto směru tedy soud považuje žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

22. Z věcného hlediska soud konstatuje, že skutečnost, že příslušníci německé policie nenechali žalobce jako osobu, která není občanem EU, překročit bez cestovního dokladu a povolení k pobytu hranici Spolkové republiky Německo, není možné dovozovat nemožnost realizace předání. Skutečnost, že státní orgány nepovolí cizinci překročit hranice státu bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, které jsou nezbytné k legálnímu individuálnímu překročení hranic, nijak nesouvisí s tím, zda přijme svou odpovědnost vyplývající z dublinského nařízení či nikoli. Mimo jiné i proto, aby se zabránilo volnému cestování cizinců bez dokladů po území EU bylo přijato dublinské nařízení, které nastavilo pravidla pro předávání cizinců bez náležitých dokladů mezi členskými státy a specifikovalo, který ze smluvních států je odpovědný za vyřízení azylové žádosti cizince včetně případného návratu do země původu. Dle soudu tedy žalovaný správně vyhodnotil, že skutečnost, že příslušníci německé policie nenechali žalobce jako osobu, která není občanem EU, překročit bez cestovního dokladu a povolení k pobytu hranici Spolkové republiky Německo, není skutečností, která by mohla bránit realizaci předání žalobce dle dublinského nařízení do Spolkové republiky Německo.
23. Pro úplnost soud podotýká, že judikatura, na kterou žalobce v souvislosti s reálností realizace účelu zajištění poukazoval, je zcela nepřipadná, neboť se vztahuje na zajištění za účelem správního vyhoštění, kdy již v době zajištění cizince bylo možné dovodit, že s ohledem na podmínky v zemi jeho původu nebude možné vyhoštění realizovat. V daném případě žádné překážky realizace předání s přihlédnutím k azylovému systému a podmínkami žadatelů o azyl v Německu nebyly správními orgány shledány.
24. Druhou námitkou žalobce bylo, že v jeho případě s přihlédnutím k individuálním skutečnostem případu nebylo dáno nebezpečí útěku, které je podmínkou pro možnost zajištění cizince za účelem předání dle dublinského nařízení. Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Tedy minimálně tento důvod pro existenci vážného nebezpečí útěku žalobce nepochybně splňoval. Současně je třeba konstatovat, že z předchozího jednání žalobce, kdy byl na území České republiky Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody za závažné trestné činy, po podání azylové žádosti v Německu nesetřval na území státu, kde požádal o azyl, a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zcela rezignoval na povinnost uloženou § 103 zákona o pobytu cizinců dostavit se nejpozději první pracovní den po propuštění na policii za účelem řešení jeho pobytu, jednoznačně vyplývá, že žalobce nerespektuje právní předpisy. Dále žalobce byl již dne 12. 1. 2026 seznámen se skutečností, že jeho žádost o azyl byla zamítnuta, a tedy již nemá prakticky žádnou možnost zařídit si legální pobyt na území EU. Dále bylo žalobci vydáno rozhodnutí o navrácení. Na území České republiky, kde musí setrvat do předání dle dublinského nařízení pak žalobce nemá žádné zázemí ani místo, kde by mohl pobývat a nedisponuje žádnými finančními prostředky. Tyto uvedené skutečnosti dle soudu zcela jednoznačně převáží skutečnost, že žalobce se po několikadenním nelegálním pobytu na území České republiky pokusil nelegálně bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu překročit hranice do státu, do kterého má být v souladu s dublinským nařízením předán.

25. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný zcela správně a v souladu s individuálním přístupem vyhodnotil v případě žalobce existenci vážného nebezpečí útěku a oprávněně přistoupil k jeho zajištění za účelem realizace jeho předání dle dublinského nařízení.
26. Závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2025, č. j. 55 A 7/2025-23, na který žalobce odkázal ve své žalobě, nejsou dle soudu aplikovatelné na daný případ, neboť v případě posuzovaném Krajským soudem v Praze se jednalo bezúhonného cizince, který se do země, ve které požádal o azyl, měl vracet po krátkém turistickém výletu do Prahy. Jednalo se tedy o zcela skutkově odlišný případ, než jaký byl posuzován v žalobou napadeném rozhodnutí.
27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. února 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.